

Hanuszek Béla emlékére

ÉLT HATVAN ÉVET...

Egy áprilisi napon, bombazápor közepette született Kisvárdai környékén. Túlélte. Röviddel a hatvanadik születésnapja után, Magyarország új életének kezdete előtt egy nappal ment el. Oly hirtelen, hogy sem családjától, ismerőseitől, barátaitól, sem kollégáitól nem búcsúzhatótt el. Pedig sokan voltak: itthon is, a határokon túl is, akik már csak az utolsó útjára kísérhették el.

Az ország keleti részében végezte iskoláit, Debrecenben érettségizett. Már akkor, és egész életében is nyitott volt a világra, sokoldalú humán- és reálérdeklődése, a zene szeretete színes egyéniséggé tette, akivel mindig szívesen volt az ember egy társaságban.

Állami ösztöndíjjal tanulta ki a nyomdász-mesterség alapjait Moszkvában, az egyetemen. Pályafutását – feleségével együtt – az Alföldi Nyomdában kezdte. Volt kötetes vezető, fejlesztőmérnök... és tanult. Mindig és sokat. Egész életében képezte magát, olvasott, három nyelven volt tárgyalóképes, sokat utazott a világban. Itthon és külföldön, a nyomdáknak, kiállításoknak, szakmai tanácskozásokon mindig és mindenhol kereste az újat. Közben tanított, átadta tudását a fiataloknak, kollégáinak.

A hetvenes évek közepén költözött családjával Szombathelyre, és került a Vas Megyei Nyomdaipari Vállalat élére. Ez igazi kihívás volt a fiatal igazgató számára: korszerű technikával, technológiával modernizálni a Vas Népe előállítását, felendíteni a könyvgyártást, keresni, megvalósítani, ami a kor fejlett technikáját jelentette. Szívügyének tekintette a szép és ritka könyvek megjelentetésének elősegítését. A nyolcvanas évekre az általa vezetett nyomda itthon és külföldön is ismert és elismert volt, mikor kezdeményezésére felvette a híres sárvári nyomdász és bibliafordító Sylvester János nevét.

Hanuszek Béla ízig-veéig nyomdász volt. Soha, egyetlen percre sem felejtkezett el az utánpótlásról. Tudását türelemmel, szeretettel adta át az ifjú nyomdászoknak, megteremtette ennek feltételeit is.

Szerette az életet, sikereivel és kudarcaival együtt. Életfilozófiája volt: mindig előre nézni, nem szabad feladni!

1993-tól családi cégében dolgozik tovább, ugyanolyan lendülettel, érdeklődéssel, kitartással. Kutat, tanulmányoz, járja a világot, s hozza magával az újat. Így vált hamarosan – ahogy tréfásan emlegették – a flexótechnológia „kistigrisévé”. Szinte nem volt olyan területe a nyomdaiparnak, ahol ne lett volna otthon, s ne osztotta volna meg tudását a nyomdászokkal.

Élete végéig a szakmájában maradt, ezt tudta, ezt szerette csinálni. Tervei voltak. Előző nap Erdélyből tért haza, fáradtan egy üzleti tárgyalásról, s azt mondta, majd holnap mindent elmond. De holnap már nem lett... Csak fájdalom... Döbbenet...

Magyar, holland, német, olasz, osztrák és szlovén partnereivel, üzletfeleivel most már a lánya és a fia tárgyal. Lánya éppen annyi idős most, mint apja volt, amikor Hanuszek Béla Szombathelyre költözött...

Hanuszek Béla, búcsúzunk!

Kovács Dezső